

VISCA!

Any I - Núm. 2

Dissabte, 21 Maig 1932

Administració: Sardenya, 202

Preu: 20 cèntims

DIGNITAT

Napoleó va morir d'un cranc, a Santa Helena...

L'ex-kaiser, passeja el seu avorriment pel parc d'Amerongen; l'ex-rei de Portugal despèn els seus milions que tanta falta fan al seu país, pels cabarets de Niça i Montecarlo. L'Alfons ha de passar per la humiliació de veure's apallissat per un ciutadà, per un obrer, en baixar d'un vaixell a Marsella...

Els reis manquen de grandesa en els moments en què haurien de tenir-ne més...

Almenys els magnats de la finança, tenen més dignitat quan se'ls descobreix la trampa, i s'engugen un tret, abans de sofrir l'humiliació del desprestigi i de la ruïna.

Paguen així, suicidant-se, el mal que han fet i les estafades formidables que el prestigi daurat del seu nom, havien pogut tapar...

Els altres, els reis de debò, s'estimen massa la vida i volen fruir de la fortuna acumulada sense treball, ni intel·ligència, de la fortuna que representa la misèria del país que han saquejat...

Ni la bufetada que un dels seus súbdits els pot donar, no els fa veure com són de vils i repugnants.

Kreuger almenys s'ha suprimit ell mateix, alliberant el món de les seves malèfiques especulacions.

El Borbó, al revés, continua conspirant, provant de portar a Espanya, amb les seves intrigues, una alenada de borbonisme...

D'allí on no n'hi ha no en raja, diu el refrà.

La dignitat, els borbons no la coneixen ni tant sols de vista.

Potser l'obrer de Marsella, ha començat a donar-li la primera lliçó.

El primer concurs de Visca!

Acostumat l'astrònom N. Brunet, a mirar la puresa dels espais siderals, clama cada dia:

—En aquest món no s'hi pot viure! Tot està fet una calamitat!

Evidentment, té tota la raó. Fixeu-vos: Lerroux encara no governa, les patates es cotitzen a 0'90 el quilo, els jesuïtes encara no han tornat, els fabricants de mitjons de llana no en venen ni un parell, el senyor Güell encara no és alcalde, per l'agost farà calor, etc., etc.

Però VISCA! (que no mira els sacrificis), vol fer la felicitat dels seus llegidors i per aquest fi, obre un concurs consistent en endevinar:

Primer. Qui fou el maçó poca vergonya, que donà tota mena de dades a mossèn Tusquets, perquè pogués engiponar el seu famós llibre?

Segon. Perquè els regidors de la Lliga defensen la casa David?

Tercer. Quin dia serà aquell en què parlarà català el senyor Jesús Ulled?

El primer premi consisteix en un magnífic estoig contenint cinquanta Pare Nostres resats pel Pare Vallet.

El segon premi, una valuosa vara d'alcalde de barri galantment cedida pel senyor Sol Canizares, el dia que només sigui tinent d'alcalde.

Tercer premi. Una ampliació fotogràfica del moment en què l'Emiliànu proclamava la República a Barcelona.

Les bases d'aquest concurs les farem públiques el dia del judici final.

Déu els cria...

A la terrassa de la Maison Dorée, varen trobar-se els nobles i honrats prohoms Camisir Giralt i Santamaria Maredeu.

—Us convido a prendre el vermut — féu en Giralt. Ambdós s'assegueren al voltant d'una taula i heus ací, que quan vingué l'hora de pagar, en Camisir Giralt, va adonar-se que li havien pres el porta monedes.

En aquell precís moment en Santamaria Maredeu, volent assabentar-se de l'hora que era, es va trobar a mancar el rellotge.

Ambdós es varen mirar de fit a fit.

—Dóna'm els calés! — féu imperativament en Camisir Giralt.

—Te'ls donaré, però m'has de tornar el rellotge — féu en Santa, etc., etc.

Fetes les restitucions la conversa va continuar com si res no hagués passat.

La força de la costum...

On pensen anar a viure alguns polítics

Pellicena i Macatxo, al carrer de les Meuques, dic, de les Mosques.

Solà de Cañizares, a la Via Apia.

Tomàs i Piera, al carrer del Desengany.

Bofill i Mates, al de Capellans.

Jaume Compte, al d'Almgoàvers.

Carrasco i Formiguera, al carrer de Babilònia.

Cabrè, a la Baixada de la Presó.

Segarra, al carrer dels Ases.

Nicolau d'Oliver, al de Plató.

Xirau, al de Palau.

Franco, al de l'Avió Plus Ultra.

Rovira i Virgili, als cecs de la Boqueria.

L'Emiliànu, al carrer del Cuc.

Cambó, al de Perot lo lladre.

Anguera de Sojo, al de Tantarantantana.

Autobussiness municipals.

Sideralisme

Fins ara, en qualificar un gest, una afirmació, un propòsit, etc., que consideràvem faramalla i de cap eficàcia, en diem *sideralisme*. En endavant caldrà dir-ne *siderisme*, mot que ens recordarà la intervenció d'Ortega i Gasset (el saviàs) contra el nostre estatut i els arguments de peu de banc que eixiren de la masturbació del seu cervell excels; sobretot, aquell de què la justícia, abans que catalana, calia que fos *sideral*.

Aboqueu, Ortega i Gasset (el saviàs) tot el vostre *sideral*. Nosaltres ens el beurem amb aigua.

La Xirgu, agredida

Dies enrera unes *senyores* vomitaren a la cara de la nostra Xirgu un rosari de *fineses* que féu enrojolar un sergent de la guàrdia civil que el sentí.

Molt instruïdes, molt, aquelles *senyores*! Saben més, segons es desprén del que digueren, que les pensionistes del Manco.

Hi ha qui ens ha pogut asabentar que allò de treure el triangle distintiu de l'Esquerra de la capçalera de "L'Opinió", i això de les diferències dels obrers i l'empresa editorial, són una camama d'en Pic per amagar l'ou a aquesta gent que sembla que avui governi Catalunya.

El vell Abadal

Féu molt bonic poder inaugurar el micròfon i alt parlant a la cambra, amb la paraula autoritzada del *veternu* Abadal.

Per la gesticulació i la veu estafeta, els madrilenys ja han trobat l'expressió escaient per distingir-lo:

El títore catalán.

o o o

El capdavall Abadal, es guardà el més important del se udiscurs atitellat, per a contestar als inoportuns Sánchez Roman i Gasset.

La contetsa fou oportuna, car afirmà el fet diferencial entre la Lliga i els incapacitats de l'Esquerra.

No cal dir que fou ovacionat, per tota la Cambra i portat en braçot i anà d'un pel que no li donessin l'oreja i li fessin donar la *vuelta al ruedo*.

Els de la Lliga, per boca del seu representant a Madrid, han deixat entreveure que el President de la Generalitat el voldrien imposar ells.

Que te crees tít eso! Per més que ho esperi en Cisquet.

o o o

Es diu que de resultes de la darrera reliscada que va tenir l'avi parlamentari de la Lliga, per certs treballs especials, ha arreplegat una afonia tan greu, que no se'l sent del coll de la camisa.

D'aquí ve la instal·lació d'altaveus a la cambra de diputats.

Nosaltres, però, no creiem que hagi hagut de necessitar el Salvarsan.

Modus vivendi

Un regidor radical d'ençà que no és empleat per incompatibilitat, ha trobat la manera de fer-se honradament un sou.

Fa poc, per una plaça de sub-director de mercat que donà a un jovenet de 49 anys, obtingué un modest regalet de setze mil pessetones que se li traduiran en uns tallets de bacallà, menja predilecta de la qual, per manca de mitjans se n'havia d'abstenir fins ara.

No compreu res als comerciants cavernícoles

Tots sabem...

Que a Catalunya i a Espanya el moviment cooperatiu és migrat.

Que cal cercar una fórmula per donar vitalitat a aquesta modalitat de la lluita econòmica.

Que aquesta fórmula serà trobada a Catalunya el dia que tindrem l'Estatut.

Que la llei promulgada per Largo Caballero no satisfà als cooperadors catalans.

Que aquesta llei fou demanada pels senyors de la Federació de Cooperatives de Catalunya.

Que la majoria dels dirigents d'aquesta Federació són militants de la Unió Socialista de Catalunya.

Que encara no sabem perquè s'han precipitat tant treballant per la promulgació d'aquesta llei.

Que fins ara l'únic resultat obtingut ha estat el fracàs de la Federació, conseqüència dels mil i un inconvenients per l'adaptació de les cooperatives a aquesta llei.